

Lángi Péter

ARCOK, SORSOK

Miss Európa, 1929

(A keszthelyi Simon Böske)

Feltűnt, mint üstökös, ragyogva:
tündér suhant tavunk felett.
A bája bűvölt, őt rajongta
hullám, a part, a völgy, a hegy.

Libbent tovább. A hon, a csonka
tapsolt, feledve gyászt, sebet:
a magyar szépség lázba hozta
Párizst s a gögös kontinenst.

S hogy gyűlölet álmába mart,
szárnyát ledobta hát örökre.
Majd életére fent fogat.

Nyirkos, dohos pincébe lökve
megélt szegény. Vagy roncsa csak?
Zsidó volt, tegnap szépe, Böske.

Anyai fájdalom

Arcán dermedt keserű ráncok,
epeként ömlik száján a szó,
átkoz istent, embert, világot,
sebe már sohasem gyógyuló.

Egyetlen fia másvilágra
sétált, kötél-nyakkendő nyakán,
lelki békéjét szétzilálva,
szektás téboly táncolt az agyán.

Beleroppan, ki fiút temet,
roncs az anya, ki csak neki élt,
szólna szája még, de nincs kinek,

tenger a munka, de jaj kiért?
Tengernyi fájdalom öli meg
üressé gyalázva életét.

A találkozás

Megjött értem, megjött az anyám,
akit eddig csak álmomban láttam,
legjobbnek, -szebbnek, -kedvesebbnek.
S hiányát fájtam.
Megjött értem, ma megjött az anyám.

Megjött értem, megjött az anyám,
kinek írtam, színeztem száz lapot,
ki nem óvott, ha megaláztak,
magamra hagyott,
s most jött értem, huszonkét év után.

Megjött értem, megjött az anyám,
nem hozott arcán mosoly-meleget,
rám mordult csak, hogy „gyerünk haza!”,
s meg sem követett.
Megjött értem, így jött el az anyám.

Megjött értem, megjött az anyám,
s könny kimarta éjek közénk álltak,
kínzó vágyak, örökké vérzők,
s némán a vádak,
s megtudtam, már soha nem lesz anyám.